

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8C/49/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112207631
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2013:8112207631.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Vierou Kandrikovou v právnej veci žalobcu R. F., X.. XX.XX.XXXX, L. Y. Š., E. X, právne zastúpeného JUDr. Petrom Rakom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 13, proti žalovanej F. F., X.. XX.XX.XXXX, V. L. J., Č.. C. X, toho času Prešov, Karpatská 16, právne zastúpenej JUDr. Martinom Staroňom, advokátom so sídlom Hlavná 89, Prešov, o zaplatenie 2.333 Eur s prísl., takto

rozhodol:

žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.283,-Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 10.07.2011 do zaplatenia, to všetko v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

v prevyšujúcej časti žalobu zamietla,

žiadan z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 12.03.2012 žalobca žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 2.333 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 10.07.2011 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že po rozvode manželstva z vlastných prostriedkov uhradil všetky spoločné záväzky spolu vo výške 2.566 Eur, preto sa domáhal od žalovanej zaplatenia polovice z tejto celkovej úhrady vo výške 1.283 Eur. Taktiež žiadal o zaplatenie sumy 1.050 Eur titulom žalovanej poskytnutej pôžičky.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila a túto žiadala zamietnuť v celom rozsahu. Poukazovala na to, že žalobca uhradil spoločné dlhy dňa 22.02.2011, ktorým dňom bola vyznačená právoplatnosť na rozsudku o rozvode manželstva, teda žalovaný tieto dlhy hradil ešte v rámci trvania BSM, pretože prvým dňom kedy BSM účastníkov konania netrvalo bol až deň 23.02.2011. Žalobca nemá nárok na náhradu týchto dlhov, keďže tieto plnil dňa 22.02.2011 a dňa 23.02.2011 zo spoločných peňažných prostriedkov patriacich do BSM, a preto nemôže požadovať ich náhradu od žalovanej, nakoľko išlo o spoločné prostriedky z ešte nevyporiadaného BSM. Zdôraznila skutočnosť, že ona zmluvu o splátkovom úvere uzavretú s veriteľom: Slovenská sporiteľňa, a.s., zo dňa 23.08.2006 nepodpísala, ani o nej nemala vedomosť. Žalobca ju o uzavretí zmluvy neinformoval, preto ide o výlučný osobný dlh žalobcu, na úhrade ktorého sa žalovaná nie je povinná podieľať. Mala za to, že takýto dlh nemožno požadovať za súčasť BSM a nemožno považovať od nej ako manželky, aby ho uhradila a to s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zn. R57/70. Rovnako namietala dlh voči spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. a spoločnosť Cetelem Slovensko, a.s., ktoré sú vedené na meno žalobcu s tým, že aj tieto boli vyplatené zo spoločných prostriedkov ešte nevyporiadaného BSM dňa 22.02.2011 a 23.02.2011. Pokiaľ ide o zmluvu o splátkovom úvere medzi veriteľom Ľudovou bankou, a.s., a účastníkmi konania ako dlžníkmi zo dňa 21.12.2005, je potrebné skúmať, na aký účel boli použité tieto finančné prostriedky.

V súvislosti s údajnou pôžičkou v sume 1.050 Eur, ktorú jej mal poskytnúť žalobca priznala, že žalobca jej odovzdal sumu 1.050 Eur, avšak popierala, že by malo ísť o pôžičku. Zo strany žalobcu išlo jednoznačne o darovanie týchto peňažných prostriedkov, nakoľko o pôžičke, vrátení peňazí, termíne ich vrátenia, prípadne úrokovej sadzbe nebola ani zmienka. Žalobca sa jednoznačne vyjadril, že „dáva“ žalovanej peňažné prostriedky ako „dar“. Žalobca stále žalovanej hovoril, že jej dáva peňažné prostriedky na živobytie jej a ich spoločných maloletých detí, lebo nechce, aby ostali bez peňazí, aj keď sa rozvádajú.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, výsluchom svedkyne L. P., oboznámením žaloby, písomných vyjadrení účastníkov, predžalobnej výzvy z 13.02.2012 a zo dňa 01.07.2011, fotokópií podacích lístkov z č.l. 8 a 9 a z č.l. 11, odpovede žalovanej na predžalobnú výzvu z 25.02.2012, príkazov na úhradu z č.l. 13, 14, zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, výpis z účtu kreditnej karty Cetelem, potvrdenia o vklade v hotovosti z č.l. 17 - 19, zmluvy o spotrebnom úvere č. XXXXXXXX, výpisu z účtu z č.l. 22 - 24, Európskeho štandardizovaného informačného formulára pre flexi pôžičku bezúčelovú vo VÚB banka z 21.02.2011, informácie finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu vo VÚB banka z 21.02.2011, fotokópií pokladničných dokladov z č.l. 64, dodacieho listu z č.l. 65, príjmového pokladničného dokladu č. 135/2005, faktúry č. 2005031964, príjmového pokladničného dokladu z 24.12.2005, písomného potvrdenia svedkyne L. P., fotokópie strany kalendára z č.l. 69, uznesenia tunajšieho súdu č.k. 11C 259/2011-36 zo dňa 08.02.2012, obsahu pripojených spisov tunajšieho súdu 28C 148/2010, 29P 93/2012 a 25P 183/2011 a ostatného spisového materiálu a zistil, že:

Manželstvo účastníkov uzavreté dňa 06.11.2004 bolo rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 26.01.2011, č. k. 28C 148/2010-33, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.02.2011. Počas trvania manželstva účastníci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) nenadobudli žiaden podstatný huteľný alebo nehnuteľný majetok, len pasíva: úver od spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., č. zmluvy XXXXXXXXXXXX, úver od spoločnosť Cetelem Slovensko, a.s., č. zmluvy XXXXXXXXXXX-XX-XX-X, úver od spoločnosti Volksbank Slovensko, a.s., č. zmluvy XXXXXX, úver do spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., č. XXXXXXXXXXX. Žalobca po rozvedení manželstva uhradil všetky spoločné záväzky v uvedených spoločnostiach. V tomto konaní sa domáhal náhrady polovice týchto finančných prostriedkov, ktoré zaplatil po právoplatnosti rozvodu manželstva a zániku bezpodielového spoluvlastníctva a to úver od spoločnosti Home Credit Slovakia vo výške 1.100 Eur, úver od spoločnosti Cetelem Slovensko, a.s., vo výške 1.026 Eur a úver od spoločnosti Volksbank Slovensko, a.s., vo výške 440 Eur. Spolu takto uhradil čiastku 2.566 Eur a domáhal sa od žalovanej zaplata polovice vo výške 1.283 Eur. Uviedol, že spoločné dlhy uhradil výlučne zo svojich finančných prostriedkov. Na zaplata úverov si finančné prostriedky aj vypožičal, aby účastníkom nenarastali vysoké úroky.

Podľa tvrdenia v žalobe, žalobca po rozvedení manželstva mal žalovanej poskytnúť pôžičku v celkovej výške 1.050 Eur (jednotlivé pôžičky vo výške 300 Eur, 300 Eur, 200 Eur, 220 Eur a 30 Eur). Žalovaná podľa žalobcu prevzatie finančných prostriedkov vo výške 1.050 Eur uznala, avšak napriek výzvam žalobcu do dnešného dňa nevrátila s tvrdením, že tieto prostriedky jej mal žalobca údajne poskytnúť ako dar.

Žalobca tiež požadoval od žalovanej úhradu úrokov z omeškania od 10.07.2011, teda 10 dní odo dňa zaslania prvej predžalobnej výzvy žalovanej vo výške 9 % ročne v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Žalobca písomne vyzval žalovanú na zaplata uvedených súm a to predžalobnou výzvou - pokus o zmier zo dňa 01.07.2011 a zo dňa 13.02.2012.

Písomným podaním - odpoveď na predžalobnú výzvu zo dňa 25.02.2012 žalovaná so zaplatením požadovaných čiastok nesúhlasila.

Dňa 23.08.2006 bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., a žalobcom ako dlžníkom o poskytnutí úveru vo výške 38.000,-Sk s pevnou úrokovou sadzbou do konečnej splatnosti úveru 18,40 % ročne s počtom splátok 60 vo výške 1.039,-Sk mesačne. Žalobca doložil fotokópie príkazov na úhradu zo dňa 11.02.2011 (č.l. 13, 14). Preplata úveru od Slovenskej sporiteľne, a.s., žalobca nežiadal.

Dňa 21.12.2005 bola uzavretá zmluva o spotrebnom úvere č. XXXXXX medzi Ľudovou bankou Volksbank a účastníkmi konania ako spoludlžníkmi, na základe ktorej bol účastníkom poskytnutý bezúčelový úver vo výške 150.000,-Sk, úročený fixnou úrokovou sadzbou vo výške 11,25 % ročne, ktorý sa účastníci zaviazali splátiť v 59. mesačných splátkach vo výške 3.333,-Sk. Žalobca predložil okrem iného aj potvrdenia o vklade v hotovosti zo dňa 22.02.2011 a tiež výpis z účtu v tejto banke, v zmysle ktorých v uvedený deň zaplatil 240 Eur + 200 Eur.

Žalobca tiež doložil výpis z účtu kreditnej karty Cetelem (č.l. 16), v zmysle ktorého dňa 23.02.2011 prevodom uhradil 1.026 Eur.

Taktiež z výpisu z účtu kreditnej karty Home Credit Slovakia, a.s., č. zmluvy XXXXXXXXXXXX za február 2011 (č.l. 24) vyplýva, že žalobca dňa 22.02.2011 uhradil splátku vo výške 1.100 Eur.

V zmysle písomného potvrdenia, ktorého fotokópia je na č.l. 68 spisu, svedkyňa Ľ. P., sestra žalobcu potvrdila, že dňa 21.02.2011 brala pôžičku v hodnote 3.300 Eur a spolu s vlastnými finančnými prostriedkami požičala žalobcovi, svojmu bratovi sumu 4.300 Eur, ktorý sa zaviazal, že túto pôžičku jej bude splácať po 60 Eur mesačne do roku 2018.

Žalobca tiež predložil fotokópiu strany kalendára za mesiac október 2011, kde mal rukou poznačené rôzne čísla v sume spolu 1.950, ktoré mali predstavovať záznamy o poskytnutí jednotlivých pôžičiek žalovanej.

Z výpovede žalobcu súd zistil, že účastníci počas manželstva so žalovanou prakticky nenadobudli žiaden majetok, len dlhy. Všetky peniaze z pôžičiek a úverov boli využité v priebehu manželstva na zariadenie domácnosti ako nábytok do obývačky, manželská posteľ, chladnička, práčka, notebook, skriňa do chodby, prípadne na vyplatenie iných pôžičiek a bežný chod domácnosti. Nakoľko už žalobcu urgovali či už zo spoločnosti Cetelemu, alebo z Home Credit, žalobca nevidel po rozvoze manželstva inú možnosť v snahe vyplatiť tieto všetky úvery a nezvyšovať úroky, a preto poprosil svoju sestru, aby zobrala pôžičku, následne mu peniaze požičala s tým, že všetky dlžoby vo Volksbank, Home Credit a Cetelem žalobca vyplatil. Peniaze, ktoré mu požičala jeho sestra Ľ. P., jej spláca po 60 Eur mesačne.

V súvislosti s pôžičkou vo výške spolu 1.050,-Sk, ktorú mal poskytnúť žalovanej, uviedol, že často žalovanej dával rôzne sumy peňazí s tým, že niektoré čiastky jej povedal, že jej daruje, ale niektoré jej jasne povedal, že jej ich len požičiava a musí mu ich vrátiť. Žalobca si len do kalendára poznamenával, ktoré peniaze chce od žalovanej späť. Žalovaná ho často prosila, aby jej poskytol nejaké peniaze, niečo jej dával, niečo jej požičiaval. V tomto konaní sa domáha vrátenia tých čiastok, ktoré jej požičal, pričom išlo o čiastky vo výške 2 x 300 Eur, 200 Eur, 220 Eur a 30 Eur. Neuviedol, kedy konkrétne mali byť tieto sumy požičané.

Žalovaná vo svojej výpovedi potvrdila, že časť peňazí získaných z pôžičiek použili na nákup nábytku, avšak zdôraznila, že všetok nábytok sa v súčasnosti nachádza v dispozícii žalobcu. Ona aj s deťmi býva v podnájme, pretože s exmanželom žiť nemôže, a len minulý rok sa s deťmi sťahovala sedemkrát. Prispievať na splátky za úvery nemohla, pretože bola na materskej dovolenke. Poprela, že by jej žalobca požičal spolu sumu 1.050 Eur a prehlásila, že tento jej peniaze daroval. Povedal jej, že vie, že nemá peniaze a stará sa o ich spoločné deti, tak jej chcel tieto peniaze darovať. Niekoľkokrát povedal, že jej ich daruje. Okrem toho jej žalobca ešte požičal 1.000 Eur, ktoré mu ale ona aj vrátila.

Z výpovede svedkyne Ľ. P., K. F., sestry žalobcu súd zistil, že táto mu požičala peniaze spolu vo výške 4.300 Eur tak, že čiastku 3.300 Eur si požičala vo VÚB a 1.000 Eur mu poskytla z vlastných zdrojov. So žalobcom sa dohodli, že tieto peniaze jej splatí v 60-eurových mesačných splátkach, ktoré jej aj skutočne zasiela na účet. Ku dňu výsluchu nesplatený zvyšok pôžičky predstavoval sumu 3.054 Eur. Keď si žalobca požičiaval od nej peniaze zdôvodnil to tým, že musel vyplatiť pôžičky, ktoré účastníci mali počas manželstva v Home Credit, Cetelem a podobne. Vedela, že za peniaze z týchto pôžičiek si kupovali skriňu, posteľ, práčku atď.

Vychádzajúc z európskeho štandardizovaného informačného formulára pre flexi pôžičku bezúčelovú zo dňa 21.02.2011 bol svedkyňi Ľ. P. poskytnutý úver vo výške 3.300 Eur s úrokovou sadzbou 9,9 %, ktorý sa táto zaviazala splácať v 84. mesačných splátkach po 66 Eur.

Podľa § 40a Občianskeho zákonníka, ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 701 ods. 1 a § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

Podľa § 143 Občianskeho zákonníka, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

Podľa § 144 Občianskeho zákonníka, veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne; spoločne uhradzujú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním.

Podľa § 145 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný. Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne.

Podľa § 146 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dôjde medzi manželmi k nezhode o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, rozhodne na návrh niektorého z nich súd

Podľa § 147 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. To neplatí, ak ide o pohľadávku veriteľa jedného z manželov, ktorí sa dohodli podľa ustanovení § 143a, pokiaľ táto pohľadávka vznikla pri používaní majetku, ktorý nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

Podľa § 149 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150. Ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd.

Podľa § 150 Občianskeho zákonníka, pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

Podľa § 628 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma. Darovacia zmluva musí byť písomná, ak je predmetom daru nehnuteľnosť, a pri hnutelnej veci, ak nedôjde k odovzdaniu a prevzatíu veci pri darovaní.

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 658 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky. Pri nepeňažnej pôžičke možno dojednať namiesto úrokov plnenie primeraného väčšieho množstva alebo vecí lepšej akosti, spravidla toho istého druhu.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že dňa 26.01.2011 Okresný súd v Prešove rozviedol manželstvo účastníkov a rozsudok o rozvoде manželstva nadobudol právoplatnosť dňa 22.02.2011.

Počas manželstva účastníci čerpali na zariadenie a financovanie domácnosti viacero úverov a pôžičiek. Po rozvoде manželstva všetky tieto dlhy uhradil žalobca z finančných prostriedkov, ktoré si požičal, nakoľko sa dôvodne obával, že by naďalej z týchto úverov a pôžičiek narastali úroky, úroky z omeškania, zmluvné pokuty a trovy konaní v prípade nesplácaných úverov.

Po rozvoде manželstva účastníci tieto nedisponovali finančnými prostriedkami, preto si žalobca vzal pôžičku a uhradil všetky spoločné dlhy účastníkov.

Žalobca uzavrel zmluvu o pôžičke so svojou sestrou Ľudmilou Hégerovou, ktorú však súd posúdil ako relatívne neplatný právny úkon, nakoľko táto zmluva o pôžičke bola uzavretá bez súhlasu žalovanej, vtedy ešte jeho manželky, keďže k uzavretiu zmluvy došlo dňa 21.02.2011. Aj keď rozsudok o rozvoде manželstva nadobudol právoplatnosť dňa 22.01.2010, z výpovedí účastníkov, ako aj z pripojených spisov je zrejmé, že v tomto čase už účastníci dlhšiu dobu nežili v spoločnej domácnosti. Žalovaná o tejto pôžičke informovaná nebola. Nakoľko nešlo o bežné veci týkajúce sa spoločných vecí, ktoré by mohol vybavovať každý z manželov, v danom prípade bol potrebný súhlas oboch manželov pod následkom neplatnosti tohto právneho úkonu v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazom na ust. § 40a Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ ide o uvádzanú zmluvu o pôžičke medzi žalobcom a jeho sestrou, Ľ. P., súd má za to, že v danom prípade došlo k bezdôvodnému obohateniu u žalobcu na úkor jeho sestry, a teda peniaze od sestry nadobudol žalobca výlučne sám. V zmysle § 144 Občianskeho zákonníka úhrada nákladov na veci v bezpodielovom spoluvlastníctve sa spravidla uskutočňuje v rámci hospodárenia s bezpodielovým spoluvlastníctvom. Ak ich však uhradil iba jeden z manželov a to z prostriedkov, ktoré sú jeho výlučným vlastníctvom, mohol by sa v rámci vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva domáhať náhrady takto vynaložených nákladov v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu, konkrétne na rozhodnutie R57/1970, v zmysle ktorého ak vznikol za trvania manželstva dlh, z ktorého bol zaviazaný len jeden z manželov, ktorý napríklad uzavrel vo vlastnom mene zmluvu o pôžičke, a ak boli takto získané peniaze použité na kúpu určitej veci, to je ak bola za ne získaná určitá majetková hodnota, patrí i táto hodnota do bezpodielového spoluvlastníctva za splnenia ostatných podmienok uvedených v § 143 Občianskeho zákonníka a bez ohľadu na, či bola zmluva o pôžičke platne uzavretá. K záväzku manžela, ktorý takto zaobstaral peniaze, ktorý je povinný ich vrátiť (či už ako plnenie zo zmluvy o pôžičke alebo ako neoprávnený majetkový prospech v prípade, že zmluva o pôžičke nebola platne uzavretá), a ktorý ich vynaložil v skutočnosti na spoločný majetok zo svojho, sa prihliadne pri vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva. To, čo každý z manželov vynaložil na spoločný majetok zo svojho, má mu byť uhradené zo spoločného majetku druhým manželom, ale len vo výške zodpovedajúcej pomeru veľkosti podielu, ktorého sa každému z nich dostáva z bezpodielového spoluvlastníctva. Vzhľadom na vyššie uvedené má teda súd za to, že žalobca peniaze pôžičkou získané od svojej sestry nadobudol výlučne sám.

Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že všetky tieto finančné prostriedky žalobca použil na splatenie spoločných záväzkov účastníkov, ktoré vznikli počas ich manželstva. To, že finančné problémy medzi účastníkmi boli vypuklé, je zrejmé z výpovede tak žalobcu, ako aj žalovanej, ale takisto aj z výpovede v konaní vypočutej svedkyne. Žalobca všetky tieto finančné prostriedky použil na zaplatenie spoločných záväzkov v dobrej viere, v snahe zastaviť plynutie úrokov, úrokov z omeškania, prípadne nezvyšovať náklady zmluvnými pokutami a trovami konania v prípade nesplácania úverov. Za stavu, ak by sa tieto pôžičky prejednávali v rámci vypořádania BSM, tieto náklady na nich by boli nepomerne vyššie. Žalobca nesplatené úvery a pôžičky prakticky „prevzal“ na seba a uhradil za peniaze získané od sestry spoločné záväzky, ktoré účastníkom počas trvania ich manželstva vznikli. Vzhľadom na citované zákonné ustanovenia - § 150 Občianskeho zákonníka, žalobca je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Vychádzajúc z dikcie zákona podiely oboch manželov sú rovnaké, preto za stavu, keď žalobca po právoplatnosti rozvođu manželstva účastníkov na

úhradu spoločných záväzkov zaplatil sumu 2.566 Eur, súd má za to, že oprávnene požaduje od žalovanej zaplataenie polovice tejto sumy, teda čiastku 1.283 Eur, na zaplataenie ktorej súd žalovanú zaviazal a v tejto časti žalobe vyhovel. V súvislosti s obranou žalovanej súd poukazuje na to, že manželstvo účastníkov bolo právoplatne rozvedené dňa 22.02.2011, teda od uvedeného dňa už účastníci manželmi neboli. Tvrdenia žalovanej o tom, že všetky dlhy žalobca plnil v posledný deň trvania BSM, preto súd považoval za nedôvodnú obranu majúc za to, že nemohlo ísť o plnenie zo spoločného majetku vzhľadom na vyššie uvedené.

V tejto časti súd priznal žalobcovi aj požadovaný úrok z omeškania s poukazom na ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis a to v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR 87/95 Z.z. podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Súd neidúc ultra petitum priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z priznanej sumy tak, ako žalobca požadoval od 10.07.2011, teda po doručení predžalobnej výzvy žalovanej.

Ďalšie nároky medzi účastníkmi sporné, na ktoré poukazovali v priebehu konania ohľadne nábytku a zariadenia, ktorý bol za poskytnuté úvery zakúpený, súd v tomto konaní neriešil, nakoľko neboli predmetom konania a nič nebráni účastníkom podať žalobu o vyporiadanie BSM a tak si vyporiadať tieto hnutelné veci, prípadne nároky z nich.

Podľa § 160 ods. 1 O.s.p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd žalobe v časti o zaplataenie 1.283 Eur spolu s úrokom z omeškania vyhovel, súd poznajúc nepriaznivú finančnú a sociálnu situáciu žalovanej tejto umožnil uvedenú istinu s príslušenstvom zaplatiť v dlhšej ako obvyklej trojdňovej lehote a tejto určil na zaplataenie dlžoby lehotu 30 dní postupom podľa § 160 ods. 1 O.s.p.

Žalobu v časti o zaplataenie sumy 1.050 Eur, o ktorej žalobca tvrdil, že malo ísť o pôžičky medzi ním a žalovanou, súd zamietol ak nedôvodnú. Vykonaným dokazovaním sa totiž žalobcovi nepodarilo preukázať uzavretie jednotlivých zmlúv o pôžičke medzi účastníkmi. Žalobca nepreukázal žiadne atribúty, ktoré pre uzavretie zmluvy o pôžičke sú zákonom predpokladané. Žalovaná prevzatie sumy spolu vo výške 1.050 Eur nepopierala, avšak tvrdila, že uvedená čiastka predstavovala dar. Súd má za to, že v danom prípade nešlo o právny úkon pôžičky, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania. Medzi účastníkmi konania nebola žiadna dohoda o povinnosti vrátiť tieto peniaze, o termíne splatnosti, prípadne o úrokoch. Z vykonaného dokazovania navyše ani nie zrejmé, kedy vlastne boli tieto peniaze žalovanej poskytnuté. Žalobca len tvrdil, že sa malo jednať o niekoľko menších pôžičiek a to v sume 2 x 300 Eur, 200 Eur, 220 Eur a 30 Eur, spolu vo výške 1.050 Eur. Žalobca nepreukázal, kedy tieto peniaze žalovanej poskytol, ako sa dohodol so žalovanou, že mu ich táto vráti, prípadne úroky. Žalovaná od počiatku sponchybovala uzavretie zmluvy o pôžičke a túto zmluvu o pôžičke nepotvrdili ani žiadni svedkovia. Žalobcom predložená fotokópia záznamu v kalendári nemôže byť dôkazom toho, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke došlo. Takýto výpis zo stolového kalendára si žalobca môže vyhotoviť kedykoľvek a súd to nemôže považovať za relevantný dôkaz. Navyiac v kalendári sú uvedené iné sumy vrátane konečnej sumy (1950), akú žalobca titulom pôžičky od žalovanej spolu požadoval (1050). Podľa tvrdenia žalovanej žalobca jej peniaze daroval, nie požičal, pretože táto nikdy nemala v úmysle požičať si peňažné prostriedky od žalobcu, ktorý jej neustále tvrdil, že jej tieto peňažné prostriedky dáva na živobytie pre ňu a pre ich spoločné maloleté deti. Navyiac ak žalobca tvrdí, že ide o pôžičku a že sa účastníci mali dohodnúť, že žalovaná pôžičku vráti, keď bude mať a môcť (príčom však žalovaná popiera dohodu o vrátení peňazí s tým, že išlo o darovanie), potom je zrejmé, že podľa teórie žalobcu bol čas

ponechaný na vôli dlžníka, a preto s poukazom na § 564 Občianskeho zákonníka by bol čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka - žalovanej a v tejto časti žalobcom tvrdenej pôžičky by bola žaloba predčasná. Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že o uzavretie zmlúv o pôžičke nedošlo. Aj samotný žalobca pred súdom vypovedal a potvrdila to aj žalovaná, že v minulosti bolo medzi účastníkmi bežné, že žalobca jej daroval rôzne peniaze. Ak si aj žalobca vyhradil, že niektoré sumy mu budú vrátené ako pôžička a len si to poznačil do kalendára, žalovaná dôvodne mohla predpokladať, že aj tieto peniaze spolu vo výške 1.050 Eur jej boli poskytnuté ako dar rovnako ako iné čiastky, ktoré jej žalobca dával pred uzavretím týchto pôžičiek, ale aj po uzavretí týchto jednotlivých zmlúv o pôžičke. Vzhľadom na uvedené bola žaloba v tejto časti ako nedôvodná zamietnutá.

Podľa § 142 ods. 2 O.s.p. ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Vzhľadom na približne rovnaký úspech a neúspech účastníkov, o trovách konania súd rozhodol tak, že žiaden z nich nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.